

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19.09.2017r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Martyna Karpińska

po rozpoznaniu w dniu 19.09.2017r. sprawy **P. D.** obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 92§ 1 kw, na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 12.04.2017r., sygn. akt IIW 139/17

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zwrotu zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierza opłatę za II instancję w kwocie 30 zł.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Szamotułach zaocznym wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2017 roku, sygn. akt II W 139/17 uznał obwinionego **P. D.** za winnego popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obwiniony**, składając apelację. Podsądny zarzucił orzeczeniu obrazę art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. Skarżący wniósł o uniewinnienie go od zarzucanego mu wykroczenia, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego P. D. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę obwinionego w zakresie przypisanego mu wykroczenia. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji jest wnikliwa i nie wykazuje żadnych błędów logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. Uzasadnienie wyroku odpowiada zaś wymogom art. 424 k.p.k. w związku z art. 82 §1 k.p.s.w. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Wywody autora apelacji nie podważyły prawidłowości rozumowania Sądu I instancji. Kwestionowanie przez skarżącego ustaleń faktycznych jest nietrafne. Sąd Okręgowy przypomina, że błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może być on wynikiem nieznanności określonych dowodów albo nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może natomiast sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich w tym zakresie uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd Rejonowy. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, Sąd orzekający rozstrzygając o winie bądź niewinności obwinionego kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nie skrępowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. Przekonanie to tak długo pozostaje

pod ochroną art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w., dopóki nie zostanie wykazane, iż Sąd I instancji oparł swe przekonanie o winie albo niewinności obwinionego, bądź na okolicznościach nie ujawnionych w toku postępowania sądowego, bądź też ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym. Zdaniem Sądu odwoławczego taka ocena w zakresie wykazania winy i sprawstwa obwinionego zasługuje na pełną akceptację - w świetle wiedzy, zasad logicznego rozumowania i zgodności z doświadczeniem życiowym.

Wina i sprawstwo P. D. nie budzi żadnych wątpliwości Sądu II instancji. Na to, że podsądny popełnił przypisane mu wykroczenie wskazują relacje procesowe policjanta S. B. (k.4) .

Sąd II instancji w pełni akceptuje ocenę zeznań złożonych przez policjanta S. B.. Sąd Rejonowy prawidłowo na ich podstawie odtworzył zachowanie przypisane podsądnemu. Sąd Okręgowy, podobnie, jak Sąd I instancji nie znalazł żadnych racjonalnych powodów, dla których świadek opisując zdarzenie typowe w jego praktyce policyjnej, miałby składać relacje procesowe niezgodne z prawdą i pomawiać podsądnego o zachowanie, które nie miało miejsca. Wyżej wymieniona osoba nie miała żadnego interesu osobistego, czy majątkowego, aby fałszywie przedstawiać przebieg zajścia z udziałem obwinionego.

Żadnych tego rodzaju okoliczności nie przedstawił autor apelacji.

Obwiniony zarówno w trakcie postępowania wyjaśniającego, jak i podczas postępowania przed Sądem Rejonowym miał możliwość podjęcia swojej obrony i przedstawienia własnej wersji wydarzeń, która mogłaby być weryfikowana przez Sąd Rejonowy. Pomimo wielokrotnych prób wezwania go przez policję na przesłuchanie, nie skorzystał ze swojego uprawnienia.

Nie jest też tak, aby znak B-21 nie był czytelny dla obwinionego w inkryminowanym okresie. Już dokumentacja zdjęciowa przedłożona na rozprawie odwoławczej przez obwinionego oraz nagranie jednoznacznie wskazuje, że rzeczony znak był łatwy do zidentyfikowania dla kierowcy zachowującego choćby elementarną uważność. Powyższy znak był jedynie zabrudzony, co nie miało wpływu na jego widoczność. Na marginesie należy zauważyć, że obwiniony dokonał sfotografowania tego znaku już po zdarzeniu, które zostało mu przypisane. Uwzględniając okoliczność którą wskazał obwiniony, że dowiedział się, że o naruszenie tego znaku jest obwiniany dopiero po około tygodniu od zdarzenia, zdjęcia te mogły być robione dopiero po tej dacie. Nie mogą więc one stanowić pewnego dowodu tego jak ten znak wyglądał w chwili kiedy obwiniony go naruszał.

Wersja obwinionego zgodnie, z którą miał zostać ukarany za zaparkowanie na miejscu dla niepełnosprawnych, a nie bezprawne wykonanie skrętu w lewo jawi się jako całkowicie niewiarygodna. Nagranie przedstawione przez podsądnego mające dowieść jego wersji wydarzeń przedstawionej w apelacji niczego do sprawy nie wnosi. Wynika z niego jedynie, że obwiniony odmawia przyjęcia mandatu od policjanta i chce, aby sprawa została skierowana na drogę sądową. Z nagrania tego nie wynika jakiego rodzaju przewinienie zostało mu zarzucone.

Zupełnie błędny jest wynikający z treści apelacji zarzut naruszenia reguły in dubio pro reo. Dla oceny czy nie została naruszona reguła in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości zgłoszone przez apelującego, ale to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych, a wobec braku możliwości ich wyjaśnienia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (vide: postanowienie SN z dnia 26 lipca 2007 r., IV KK 175/07, OSNKW 2007 nr.1, poz.1738). W niniejszej sprawie, nie można mówić o obrazie art.5 § 2 k.p.k., gdyż Sąd Rejonowy poczynił kategoryczne ustalenia faktyczne, a zatem ewentualne zastrzeżenia mogą być rozstrzygane na płaszczyźnie respektowania przez Sąd Rejonowy dyrektywy swobodnej oceny dowodów wynikającej z art.7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. W świetle realiów dowodowych, wersja forsowana przez obwinionego została w sposób skuteczny zakwestionowana. Nie sposób zatem odpowiedzialnie twierdzić o występowaniu dwóch konkurujących i nierozstrzygalnych wersjach zdarzeń, co miałyby obligować organ orzekający do postąpienia wedle reguły in dubio pro reo.

Zważywszy, iż zgodnie z art. 447 § 1 k.p.k. w związku z art. 109§ 2 k.p.s.w., apelację co do winy uważa się za zwróconą także co do rozstrzygnięcia o karze Sąd II instancji dokonał kontroli zaskarżonego orzeczenia również w zakresie przewidzianym w art. 438 pkt 4 k.p.k. w związku z art.109 § 2 k.p.s.w., mianowicie, czy orzeczona kara nie jest rażąco niewspółmierna. Twierdzenie o rażąco niewspółmierności, jest zasadne wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (identycznie :wyrok SN z 11.4.1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, Nr 7-8, poz. 60).

W ocenie Sądu Okręgowego, kara 200 zł grzywny nie jawi się rażąco surową. Powyższa sankcja jawi się w świetle okoliczności popełnienia czynu, a także warunków osobistych i majątkowych obwinionego jako wyważona, stanowiąc dla obwinionego zasłużoną dolegliwość. Obwiniony naruszył istotny dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym zakaz skrętu w lewo. Baczne respektowanie tego rodzaju znaków stanowi elementarny standard dla każdego kierowcy. Także względy prewencji generalnej przemawiają za zdecydowanym sankcjonowaniem podobnych zachowań naruszających elementarne standardy bezpiecznej jazdy w ruchu drogowym.

Orzekając o kosztach postępowania, na podstawie art.119 k.p.s.w., art.1, art.3 ust. 1 , art.21 ustawy z dnia 23 czerwca o opłatach w sprawach karnych, zasądono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i opłatę za II instancję w kwocie 30 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy:

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok
2. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zwrotu zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył opłatę za II instancję w kwocie 30 zł

SSO Leszek Matuszewski